

Caïm i Abel triomfen al Teatre de Salt

TERRENAL. PEQUEÑO MISTERIO ÁCRATA

Dramaturgia i direcció: Mauricio Kartun

Intèrprets: Claudio Martínez Bel, Claudio Da Passano i Rafael Bruza

Teatre de Salt. Diumenge 23 d'octubre

Festival Temporada Alta [<http://www.diaridegirona.cat/tags/festival-temporada-alta.html>]

Terrenal. Pequeño misterio ácrata ha estat tres anys en escena a Buenos Aires, ha rebut desenes de premis i omple el teatre funció rere funció (l'han vist ja milers i milers de persones). El muntatge escrit i dirigit per Mauricio Kartun, un dels grans dramaturgs llatinoamericans del moment, ha travessat ara l'oceà i ha aterrat a l'Estat espanyol a través de Temporada Alta. Diumenge a la tarda va ser representat al Teatre de Salt i la càlida i intensa ovació amb què el públic va acollir el seu final, i els crits de bravo que es podien escoltar cada cop que els intèrprets -i el director- havien de tornar a l'escenari per saludar, evidencien que la seva qualitat i la vigència del seu missatge són del tot universals.

Tan universals com el punt de partida de la peça: l'enfrontament bíblic entre Caïm i Abel. Una curiositat: en un col·loqui posterior amb espectadors, Kartun explicava que el text que havia fet servir per treballar en aquest muntatge era el d'una Bíblia que a casa seva, quan ell era petit, havien compartit el seu pare i la seva mare. Segons Kartun, el text literal del passatge segons aquesta Bíblia està reproduït a Terrenal, paraula per paraula.

Però hi ha moltes altres paraules, és clar, perquè Terrenal planteja que l'enfrontament entre els dos germans no va ser només això, sinó que va ser el primer gran conflicte ideològic de la història de la humanitat; la confrontació entre el sedentarisme (Caïm) i el nomadisme (Abel) porta implícit el xoc entre qui acapara i qui no ho fa, entre qui mesura i qui no ho fa, entre qui compta i qui no ho fa... Qui no ho fa és Abel, i ja se sap com acaba. Encara que deixa el seu llegat, és clar.

El text de Mauricio Kartun és brillant, intens, divertit, dramàtic, però sobretot intel·ligent, molt intel·ligent, i arriba als espectadors perfectament servit pel bon fer de tres actors descomunals: els dos germans i el pare (o avi, o Déu) que els havia abandonat i que torna vint anys més tard es comporten sobre l'escenari d'una manera que s'inspira en els pallassos, i és per això que l'estètica del muntatge beu del cinema mut, i del clown, arrodonint un espectacle majúscul.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2016/10/25/caim-abel-triomfen-al-teatre/811055.html?utm_source=rss